

Sygn. akt **II C 507/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Agata Pędracka

Protokolant: Elwira Dembińska-Kołodziejczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2019r. w R.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. w K.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w K. kwotę 148.624,46 zł (sto czterdzieści osiem tysięcy sześćset dwadzieścia cztery złote czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 140.885,75 zł (sto czterdzieści tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 07 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 12.849,00 zł (dwanaście tysięcy osiemset czterdzieści dziewięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia:

Sygn. akt II C 507/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) ostatecznie sprecyzowanym stanowiskiem wniósł o zasądzenie od pozwanej M. W. na jego rzecz kwoty 148.624,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 7 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy o pożyczkę nr (...) z 8 września 2016 r. Podniósł, że wobec braku realizacji przez pozwaną warunków powyższej umowy zadłużenie powstałe na tle jej realizacji, z dniem 6 grudnia 2017 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Pozwana M. W. złożyła odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż przedłożenie przez stronę powodową kserokopii przedmiotowej umowy o pożyczkę oraz wyciągu z ksiąg bankowych na dowód istnienia zobowiązania i obowiązku zapłaty ciążącego na pozwanej uznać należy za niewystarczające w świetle obowiązku wynikającego z art. 6 kodeksu cywilnego. W ocenie pozwanej

strona powodowa nie przedstawiła innych dowodów na okoliczność nie wykonania przez nią zobowiązania i ciężącego na pozwanej obowiązku zapłaty, w związku z czym niniejsze powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 września 2016 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K. i M. W. zawarli umowę o pożyczkę gotówkową nr (...). Przedmiotem umowy była pożyczka w wysokości 160 000 zł udzielona pozwanej. Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę wraz z należnymi odsetkami umownymi oraz kosztami udzielenia pożyczki w 96 ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 30. dnia każdego miesiąca. Wysokość miesięcznej raty ustalono na 2 241,06 zł, zaś wysokość ostatniej raty na 2 241,65 zł. Czas obowiązywania niniejszej umowy ustalono na okres od 8 września 2016 r. do 31 sierpnia 2024 r., przy terminie płatności pierwszej raty w dniu 30 września 2016 r. oraz ostatniej w dniu 31 sierpnia 2024 r. Tym samym, całkowita kwota do zapłaty (w tym całkowita kwota pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki) wyniosła 221 526,35 zł przy Rzeczywistej Rocznej Stopie Oprocentowania w wysokości 9,32%. Zgodnie z zapisami umowy Pożyczkobiorca jest zobowiązany spłacić kwotę pożyczki wraz z odsetkami, opłatami lub prowizjami i kosztami wynikającymi z umowy w terminach wskazanych w Podstawowych warunkach umowy (pkt. 7 umowy), przy czym dopiero całkowita spłata kwoty pożyczki wraz z odsetkami, opłatami lub prowizjami i kosztami wynikającymi z umowy powoduje wygaśnięcie umowy (pkt. 9 umowy). Niespłacenie raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie lub spłacenie jej tylko w części powoduje, że niepłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego Bank pobiera odsetki podwyższone (pkt. 11 umowy). Łączna kwota odsetek podwyższonych i opłat należnych w przypadku opóźnienia w spłacie części lub całości pożyczki nie może przekroczyć kwoty odsetek maksymalnych (pkt. 11 umowy). W punkcie 17 umowy przewidziano, iż Pożyczkobiorca będzie spłacał w terminie i w pełnej wysokości wszystkie zobowiązania wynikające z umowy (ppkt. b) oraz nie dopuści do powstania zadłużenia przeterminowanego, a gdyby ono powstało – ureguluje je w terminie 7 dni od jego powstania.

Jeżeli po wezwaniach ze strony Banku do wykonywania umowy Pożyczkobiorca nadal nie będzie dotrzymywał warunków umowy, Bank w celu uzyskania spłaty kwoty pożyczki zgodnie z umową może rozpocząć przeciwko Pożyczkobiorcy postępowania sądowe, co może się wiązać z koniecznością poniesienia przez Pożyczkobiorcę dodatkowych kosztów, których wysokość jest określona w przepisach prawa (pkt. 20 umowy). Pożyczkobiorca ma prawo wypowiedzieć umowę z 30-dniowym okresem wypowiedzenia (pkt. 31 umowy,) natomiast Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z 30-dniowym okresem wypowiedzenia m. in. jeśli Pożyczkobiorca nie spłaca terminowo swoich zobowiązań wobec Banku wynikających z umowy mimo uprzedniego wezwania go do zapłaty lub dopuszcza do powstania zadłużenia przeterminowanego i niereguluje go w terminie 7 dni pomimo wezwania Banku (pkt. 32 ppkt. 3 umowy).

W dniu 8 września 2016 r. nastąpiło uruchomienie P. oraz wypłacenie pozwanej kwoty 160 000 zł.

W okresie od 30 września 2016 r. do 5 lipca 2018 r. tytułem spłaty pożyczki pozwana wpłacała kwoty w różnej wysokości. Łączna suma wpłaconych przez pozwaną kwot wyniosła 40 941 zł. Tym nie mniej, z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwaną pismem z 3 października 2017 r. („Ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy”) powód zwrócił się do pozwanej wzywając ją do uiszczenia zaległości w kwocie 10 028,50 zł, w terminie 14 dni od otrzymania pisma, co stanowiło próbę polubownego załatwienia sprawy.

Należność nie została jednak uregulowana w wyznaczonym terminie, w związku z czym strona powodowa na podstawie pkt. 32 ppkt. c umowy, pismem z dnia 25 października 2017 r. wypowiedziała pozwanej przedmiotową umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, wzywając jednocześnie do zapłaty kwoty 154 342,01 zł tytułem przeterminowanego zadłużenia. Pismo niniejsze zostało pozwanej doręczone w dniu 6 listopada 2017 r. Do chwili prowadzenia przedmiotowego postępowania pozwana nie uregulowała zaległej należności.

Na dzień 6 kwietnia 2018 r. zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki jak wyżej wynosiło 148 624,46 zł, w tym:

- niespłacony kapitał w kwocie 140 885,75 zł,

- niespłacone odsetki umowne naliczone od 1 października 2017 r. do dnia wymagalności umowy w kwocie 1 090,42 zł,
- niespłacone odsetki umowne za opóźnienie naliczone od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w Umowie do dnia 6 kwietnia 2018 r. w kwocie 6 648,29 zł.

Powyższe ustalono na podstawie następujących dowodów: umowa pożyczki nr (...) z dnia 8 września 2016 r. potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez adw. R. P. k. 113, tabela opłat i prowizji (...) Banku (...) SA w K. k. 48, wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 6 kwietnia 2018 r. k 56, rozliczenie rachunku kredytowego o nr (...) k. 58, załączniki do umowy dotyczące sposobów naliczania odsetek za zwłokę i odsetek umownych k. 59-60, wezwanie do zapłaty z dnia

3 października 2017 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia pozwanej k. 61 i n., wypowiedzenie umowy pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 25 października 2017 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia pozwanej k. 66 i n.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa wykazała zasadność i wysokość swojego roszczenia.

Jak wynika z treści art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2).

Po myśli art. 78 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187) do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do ustawowych wymogów treści należy m.in. określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Istotną cechą tej umowy jest jej charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu. Ten rodzaj i zakres ekwiwalentu przesądza również o odpłatnym charakterze umowy kredytu. Umowa kredytu ma charakter terminowy, gdyż zawsze zawiera się ją na czas określony. Nadto stosownie do art. 78 wyżej wymienionej ustawy do umów kredytów zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż pozwana M. W. w związku z zawarciem w dniu 8 września 2016 r. z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowy kredytu na kwotę 160 000 zł, stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zobowiązana była do spłaty tego kredytu wraz z oprocentowaniem w ratach w określonych kwotach i terminach. W okresie od 30 września 2016 r. do 5 lipca 2018 r. pozwana wpłacała kwoty w różnej wysokości tytułem spłaty pożyczki. Łączna suma wpłaconych przez pozwaną kwot wyniosła 40 941 zł. Tym nie mniej, z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwaną – po uprzednim ostatecznym wezwaniu do zapłaty – przedmiotowa umowa została przez powoda zasadnie i skutecznie wypowiedziana pismem z dnia 25 października 2017 r. doręczonym pozwanej skutecznie w dniu 6 listopada 2017 r. W związku z powyższym kredyt stał się wymagalny z dniem 6 grudnia 2017 r., a udzielający kredytu uzyskał prawo naliczania odsetek karnych.

Wskazać należy, iż wypowiedzenie umowy dokonane przez Bank, jako jednostronne oświadczenie o charakterze prawno-kształującym, było ważną czynnością prawną. Nadto dotarło do adresata, tj. pozwanej, która zapoznała się z jego treścią. W ocenie Sądu są to warunki wystarczające do uznania, że oświadczenie woli zostało doręczone, a tym samym doszło do skutku (art. 61 § 1 kc). Nadto wypowiedzenie umowy pożyczki bankowej nie było czynnością nagłą i zaskakującą dla pozwanej oraz zostało poprzedzone działaniami upominawczymi i było sformułowane w sposób jednoznaczny. Jednocześnie zostały spełnione wymagania z art. 75c ustawy - prawo bankowe.

Wysokość żądanej przez powoda kwoty jak i sposób jej wyliczenia nie budzą wątpliwości Sądu, wszak znajdują uzasadnienie w przedłożonych dokumentach, a w szczególności w umowie pożyczki nr (...) z 8 września 2016 r., wezwaniach do zapłaty i zawiadomieniach oraz dokumentach bankowych.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może być określona umową albo też może wynikać z przepisów prawa. Stopa odsetek przewidzianych umową może przenosić wysokość odsetek ustawowych. Granicę wysokości odsetek wyznaczają przepisy o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ kc). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należą się odsetki maksymalne.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast § 2 tego przepisu wskazuje, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W świetle wskazanych przepisów za zasadne należy uznać także żądanie odsetek przez powoda.

Pozwana nie przedstawiła ponadto żadnych dowodów na potwierdzenie podnoszonych lakonicznie w odpowiedzi na pozew okoliczności, że „strona powodowa wystarczająco nie udowodniła swoich twierdzeń”, zaś same twierdzenia pozwanej nie mogą zostać uznane za wystarczające. W ocenie Sądu, wbrew argumentacji pozwanej, powód wywiązał się z nałożonego nań obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodził skutki prawne (art. 6 k.c.). W tym kontekście trzeba podkreślić, że wprawdzie wyciąg z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym (stosownie do art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe) nie ma mocy dokumentu urzędowego, określonej w art. 244 k.p.c., to stanowi jednak dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i zgodnie z regułami art. 233 k.p.c. podlega ocenie razem ze wszystkimi innymi dowodami.

Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, co jednak nie oznacza, że są one niezgodne z rzeczywistością. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależnej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Wyciąg z ksiąg bankowych, który choć utracił w postępowaniu cywilnym walor dokumentu urzędowego, nadal pozostaje jednak dokumentem prywatnym o dość szczególnym charakterze, skoro w myśl art. 485 § 3 k.p.c. może stanowić podstawę do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Samo zaś zaprzeczenie niezgodności treści powoływanych przez stronę powodową dokumentów z rzeczywistością nie podważa ich formalnej mocy dowodowej. Podlegają one ocenie według ogólnych zasad i skonfrontowaniu z całokształtem materiału dowodowego. Należy zaznaczyć, że powód, poza kwestionowanym przez pozwaną wyciągiem z ksiąg bankowych (k. 56), przedstawił w toku procesu także inne dowody, a przede wszystkim samą umowę o pożyczkę gotówkową oraz bankowy dokument potwierdzający uruchomienie niniejszego kredytu i zaksięgowanie. W ocenie Sądu, nie jest najistotniejsze w sprawie, czy pisma te mają charakter dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), innego środka dowodowego (art. 309 k.p.c.), czy też po prostu stanowią twierdzenia strony o sposobie ustalenia wysokości zadłużenia przeciwnika procesowego. Dane wynikające z tych pism należało bowiem oceniać kompleksowo, łącznie z kwestionowanym przez pozwaną wyciągiem z ksiąg banku, uwzględniając jednocześnie, że dokument ten sporządzony został przez podmiot udzielający oraz obsługujący kredyty

profesjonalnie (tj. Bank), w ramach przyznanych mu kompetencji ustawowych (art. 95 ust. 1 prawa bankowego), a nadto podlegający w tym zakresie rygorystycznemu nadzorowi państwowemu, co dodatkowo przemawia za jego wiarygodnością.

Jak wynikało ze złożonych przez stronę powodową dokumentów pozwana nie spłaciła należności głównej w wysokości 140 885,75 zł. Zgodnie z umową prawidłowo zostały naliczone odsetki umowne w wysokości 1 090,42 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 6 648,29 zł. Żądanie przez powoda łącznie kwoty 148 624,46 zł znajdowało zatem oparcie w postanowieniach umowy oraz obowiązujących przepisach w związku z czym powództwo, na podstawie art. 720 § 1 kc w zw. z art. 78 w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz w zw. z art. 481 kc zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Uwzględnieniu żądania pozwu nie stały na przeszkodzie także ani przepisy ustawy z 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U.2017.243), ani art. 75 c Prawa bankowego. Odnośnie do tego ostatniego, mieć należy na uwadze dwie okoliczności. Po pierwsze, art. 75 c Prawa bankowego nie nakłada na bank bezwzględnego obowiązku restrukturyzacji zadłużenia, o czym przekonuje ustęp 3 tego artykułu, który uprawnia bank do uprzedniego dokonania przez bank oceny sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Po wtóre, zauważyć wypada, że w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. art. 75 prawa bankowego nie wiąże skuteczności wypowiedzenia z okolicznościami przedstawionymi w art. 75 c prawa bankowego.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Wobec uwzględnienia powództwa pozwana jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. i to na niej spoczywa obowiązek poniesienia w całości kosztów procesu i zwrotu stronie powodowej poniesionych przez nią kosztów procesu, które wyniosły 12 849 zł, na co składa się uiszczona opłata sądowa od pozwu w wysokości 7 432 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5417 zł, wobec czego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda powyższą kwotę.

SSR (del.) Agata Pędracka

II C 507/18

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w repertorium;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
3. K.. 21 dni.

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sędzia: